

sig, at deres børn undervises i overensstemmelse med deres egen religiøse, filosofiske og pædagogiske overbevisning, respekteres i henhold til de nationale love om udøvelsen af denne ret.

Forklaring

1. Denne artikel bygger såvel på medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner som på artikel 2 i tillægsprotokollen til EMK, der har følgende ordlyd:

»Ingen må nægtes retten til uddannelse. Ved udøvelsen af de funktioner, som staten påtager sig i henseende til uddannelse og undervisning, skal den respektere forældrenes ret til at sikre sig, at sådan uddannelse og undervisning sker i overensstemmelse med deres egen religiøse og filosofiske overbevisning.«

Man har fundet det nyttigt at udvide denne artikel til også at omfatte adgang til erhvervsuddannelse og efter- og videreuddannelse (jf. punkt 15 i fællesskabspagten om arbejdstagerne grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder og artikel 10 i socialpagten) samt at tilføje princippet om, at den obligatoriske skolegang skal være gratis. Således som dette princip er formuleret, betyder det blot, at alle børn for så vidt angår den obligatoriske skolegang skal have adgang til en institution, der er gratis. Det betyder ikke, at alle institutioner, herunder private, der tilbyder uddannelse eller erhvervsuddannelse og efter- og videreuddannelse, skal være gratis. Det betyder heller ikke, at visse særlige former for betalt undervisning er forbudt, hvis staten træffer foranstaltninger til at yde en økonomisk kompensation. Eftersom chartret finder anvendelse på EU, betyder det, at EU inden for rammerne af sine uddannelsespolitikker skal respektere, at obligatorisk skolegang skal være gratis, men det skaber naturligvis ikke nye kompetenceområder. Forældrenes ret skal fortolkes i forbindelse med bestemmelserne i artikel 24⁶⁸⁾.

2. Friheden til at oprette offentlige eller private uddannelsesinstitutioner er sikret som et af aspekterne af friheden til at oprette og drive egen virksomhed, men den er begrænset af respekten

for de demokratiske principper og udøves efter bestemmelserne i de nationale lovgivninger.

ARTIKEL 15⁶⁹⁾

Erhvervsfrihed og ret til at arbejde

1. Enhver har ret til at arbejde og til at udøve et frit valgt eller accepteret erhverv.

2. Enhver unionsborger har frihed til at søge beskæftigelse, arbejde, etablere sig og levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne.

3. Tredjelandstatsborgere, der har tilladelse til at arbejde på medlemsstaternes område, har ret til samme arbejdsvilkår som unionsborgere.

Forklaring

Erhvervsfrihed som fastsat i artikel 15¹, stk. 1, anerkendes i Domstolens retspraksis (se bl.a. dom af 14. maj 1974, sag 4/73, Nold, præmis 12-14, Sml. 1974, s. 491, dom af 13. december 1979, sag 44/79, Hauer, Sml. 1979, s. 3727, og dom af 8. oktober 1986, sag 234/85, Keller, præmis 8, Sml. 1986, s. 2897).

Dette stykke bygger også på artikel 1, stk. 2, i den europæiske socialpagt, der blev undertegnet den 18. oktober 1961 og er ratificeret af alle medlemsstaterne, og på punkt 4 i fællesskabspagten om arbejdstagerne grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder af 9. december 1989. Begrebet »arbejdsvilkår« skal forstås som i forfatningens artikel III-213.

Stk. 2 omhandler de tre friheder, der er sikret ved forfatningens artikel I-4 og III-133, III-137 og III-144, dvs. arbejdskraftens frie bevægelighed, etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser.

Stk. 3 er baseret på EF-traktatens artikel 137, stk. 3, fjerde led, der nu er erstattet af forfatningens artikel III-210, stk. 1, litra g), og på artikel 19, nr. 4, i den europæiske socialpagt, der blev undertegnet den 18. oktober 1961 og er ratificeret af alle medlemsstaterne. Altså finder chartrets artikel 52, stk. 2⁷⁰⁾, anvendelse. Spørgsmålet om forhyring af søfolk med statsborgerskab i tredjelande på fartøjer, der sejler under en EU-medlemsstats flag, er reguleret i EU-retten og i medlemsstaternes lovgivning og praksis.

⁶⁸⁾ Artikel II-84 i forfatningen.

⁶⁹⁾ Artikel II-75 i forfatningen.

⁷⁰⁾ Artikel II-112, stk. 2, i forfatningen.